

A KÁRHOZOTTAK KIRÁLYNŐJE ♦ 2. RÉSZ

GONOSZ
KIS
JÁTÉKOK

fine selection

KEL CARPENTER

USA TODAY BESTSELLERSZERZŐ

K E L C A R P E N T E R

GONOSZ
KIS
JÁTÉKOK

A KÁRHOZOTTAK KIRÁLYNŐJE ♦ 2. RÉSZ

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

I. FEJEZET

Perzselő hőség vett körül, lángnyelvek nyaldosták a földet. Végtelen pusztaságon vágtam keresztül – könnyű léptekkel, kitárt karral. A világ lángba borult. A fenevad mosolyogva nézte, ahogy a kék futótűz végigsöpör a tájon.

Élvezettel figyelte a menekülő embereket, amint zihálva kapkodják a levegőt, miközben az életükért futnak. Amint meg-megállva maguk mögé pillantanak, de azonnal elfehéredik az arcuk, amikor belátják, hogy ezt nem fogják bírni lábbal. Mert a fenevad dühe – az én dühöm – elemészti őket, mielőtt még egyet lépnének.

— **R**^{UBY!} Egy sikoly vert fel álmomból.

A szemem kipattant, a tekintetem Moirára esett. Lobogó lángok kék fénye táncolt az arcán, égett körülöttünk minden. A nyakam

tájékán szúrós karmokat éreztem. Bandita eszelős pánikban iszkolt rajtam felfelé.

– Ruby!

Moira terpeszben rám ült, és hevesen rázni kezdett, miközben úgy sikított, hogy az még a holtakat is felverte volna. Az utcára néző ablakunk rögtön ki is tört.

A franca! Ez nem a senkiföldje, hanem az otthonom, amit Moira és Bandita a lángokkal szembeszállva védelmez. Elakadt a lélegzetem, a szívem elszorult. Mit tehetnék értük? Közben próbáltam lecsendesíteni a pokoli tűzvészt. A lángokra összpontosítottam, és erőnek erejével igyekeztem megfékezni őket, de csak még magasabbra csaptak. Teljesen kétségbeestem, mert úgy látszott, nem tudom uralni őket.

A bennem lakozó fenevad rosszállóan nézte az elénk táruló látványt. Rá is mordult Moiráékra, amiért ostoba módon kockára tették a testi épségüket. Neki csak egyetlen pillantásába került, és a tűz nyomban lohadni kezdett.

Hát így állunk!

– Moira! – nyögtem. A barátnőm sikolya elnémult, amint kialudtak a lángok. Vékony, csillogó, szürke porréteg maradt utánuk – nyilvánvalóan hamu. A kitört ablakon át befújta a hideg szél, tépázta a relaxát. A lamellák közötti réseken be-beszökött egy-egy napsugár, és jobban megvilágította előttem a terepet.

Meztelen testem reszketett a sivár betonon. A szőnyeg, a kanapé sehol. Üszkös romhalmaz maradt csupán a nappalimból, meg négy fal. Az aljzatbetonon hamukupacok keletkeztek, de a szobán keresztülszűrő vad szellőkések szanaszét hordták őket. Bandita mellső végtagjaival szorosan belém kapaszkodott, miközben Moira csupasz teste is hozzám tapadt, ahogy kétségbeesetten magához

ölelt. Ahol korábban ruha fedte, már csak finom, fekete pernyeré-
teg takarta halványzöld bőrét. A tűz mindent elpusztított. Egyedül
a barátnőmet és a mosómedvét kímélte meg.

– Sajnálom. Nem akartam...

Remegő hangomat dörömbölés szakította félbe. A bejárati ajtón-
kat püfölték.

– Pillanat! – kiabálta Moira. Erre csönd lett.

– Ruby? – kiáltotta aztán Laran. A hangja akadálytalanul beju-
tott az ablakon.

– Itt vagyok. Csak egy percet kérünk – válaszoltam. Erre bosszú-
san felmordult, de nem nyitott be. Moira leszállt rólam, és ahogy
felugrott, engem is felrántott a földről. Finom, porhanyós hamu
borított mindkettőnket, porrá tört ónixként ragyogott a konyhából
jövő halvány fényben. A hatalmas, elemes kanapé, amin aludtam,
megsemmisült, ahogy a szoba nagy része is. Úgy tűnt, hogy a tűz
már a konyhát és a folyosót is elérte, mire a fenevad végül eloltotta.

– Te tényleg Lucifer lánya vagy – dünnyögte Moira. Tengerzöld
tekintete a szegycsontom közepén kirajzolódott jelre villant, amikor
újabb dörömbölés hallatszott.

– Úgy tűnik – motyogtam. A melleim között megbúvó fordított
pentagramot vastag, fekete körgyűrű vette körül. Moira már nyúj-
totta is világoszöld ujjait, hogy végigsimítson rajta, amikor megint
dörömbölni kezdtek.

Nagyot ugrottam ijedtemben. Moira dühösen pillantott hátra,
a hang irányába. Az ajtó sem bírja örökké Laran öklével szemben.

– Gyerünk, kapjunk magunkra valamit, aztán engedjük be a pa-
sijaidat, mert még dührohamot kapnak!

A pasijaim. Tulajdonképpen igaza volt, mégis furcsa volt ezt így
hallani. Mintha én sajátítottam volna ki őket magamnak, vagy mi.

A fenevadnak is megütötte a fülét, és nagy buzgón helyeselt. *A pasijaink.*

Megfordultam, aztán a sarkamban Banditával végigmentem a folyosón, be a szobámba. Az amarillisz édes illata betöltötte a levegőt, de az elszenesedett maradványok füstszagát így sem tudta elnyomni. Ahogy a mosómedve pézsmaszagát sem. Oda sem nézve kapcsoltam fel a lámpát, amikor hirtelen hatalmas puffanás hallatszott a nappaliból. Kidugtam a fejem a folyosóra.

Korom- és törmelékfelhő gomolygott odakint, olyan sűrű, hogy fekete csillámfalként minden mást eltakart előlem. A szállongó apró szemcsék aztán lassan elültek.

Laran egy gyors pillantással végignézett a nappalin. Majd miután a tekintete végigsöpört a folyosón is, és végül megállapodott rajtam, összevonta a szemöldökét.

– Mi történt itt? – üvöltötte.

Nagyot nyeltem, de sem nekem, sem a bennem élő fenevadnak nem volt kedve válaszolni, miután volt képe ránk törni az ajtót, mint egy vadbarom, holott kiszóltam neki, hogy várjon. Magamra csaptam az ajtót. Soha ilyen gyorsan nem kaptam még fel a fekete köntösömet. Már éppen az övét kötöttem, amikor megnyikordult az ajtó.

– Beengedtelek volna, ha vársz egy percet, amíg felöltözöm – mondtam felháborodva, de Laran mintha meg sem hallotta volna.

– Mit jelentsen ez a rengeteg üvegszilánk a ház előtt? Mi történt az ablakkal? Miért...

Egy ajtócsapódás hangja szakította félbe. Megfordult, és egy női démonnal találta magát szemközt.

Moira gyorsan besurrant a természetes Lovas mellett, és mellém állt. Az ő köntöse fehér és áttetsző volt, határozottan szexibb akármelyik

ruhadarabomnál. Öltözködés terén a démonok általában nagyon szabadosak. Szerintem nem is volt tudatában, milyen jól mutat benne, még ha össze is kormozta.

– Te mindig hívatlan vendégként állítasz be másokhoz? Vagy csak a fölényedet akarod kimutatni, azért viselkedsz ilyen arrogánsan? – rivallt rá Laranre Moira.

A Lovas sötét arckifejezéssel felénk lépett. Már egyenesen fölénk tornyosult.

– Most nem ez a téma, banshee – mennydörögte. Már előre fogtam a fejem a várható csatározás miatt.

– Ha az egész házat leégette volna, akkor is ez lenne a téma. Nektek, Lovasoknak tiszteletet kell tanulnotok!

Laran egy kézmozdulattal beléfojtotta a szót. Moira szó szerint megnémult, mintha befogták volna a száját.

– Hé! – tiltakoztam, és beleboksoltam Laran karjába. Felvont szemöldökkel fordult felém. Nem tudtam, hogy vajon az ütés lepette meg, vagy az, hogy van merszem leállítani. De nem sokáig kellett ezen elmélkednem, mert Moira szája varázslatos módon ismét kinyílt.

– Befejezed a szövegelést, vagy megismétlem! – fenyegette meg Laran. Bármelyik más démon hallgatott volna a figyelmeztetésére. Kivéve Moirát. Tiszta örült, komolyan!

– Én meggondolnám, kit haragítok magamra, Laran. Rengeteg kísértet ólalkodik körülötted. Kár lenne, ha kicsúszna a számon, amit meséltek nekem...

A hangja selymes volt, mint a méz, de csak blöffölt. Nem tett szert halottlátó képességre. Félvér banshee lévén a hangrobbanással felérő sikolyán kívül nem sok mást tudott felmutatni. De Laran ezt

nem tudhatta. Gyanakvóan méregette. Moira meg csak mosolygott, mígnem a Lovasnak megkeményedett a tekintete.

– Nem mernél lejártni.

– Próbáljuk ki! – provokálta a banshee. Még jó, hogy egy nap alatt simán kiheverem a dolgot, és rendbe jövök. Megőrjítenek a veszekedésünkkel. Olyan, mintha Moira a természetéből fakadóan képtelen lenne megállni, hogy ne rúgja össze a port a Lovasokkal bármin, ami velem kapcsolatos. Ha nem a modortalanságukba kötött bele, akkor elővette azt a kártyát, hogy zaklatnak, meg ki akarnak sajátítani, sőt, egyszer közölte velük, hogy azért nem engedi be őket a házukba, mert hímneműek. Valamelyik nap meg azt mondta nekik, hogy leszbikus vagyunk, nyomjuk a lesbiszexet, és köszönjük, de nem kérünk a faszikból. Csakhogy Rysten meg Allistair nagyon is jól tudják, hogy ez nem igaz... Így hát úgy döntöttem, hogy nem folyok bele a témába.

– Megmagyarázná nekem valaki, hogy miért égett le a nappali?

A kérdés ezúttal a folyosó végéből jött. A fenevad már nyalogatni kezdte a száját, amikor felbukkant Julian. Ugyanúgy nézett ki, mint azon az estén, amikor először jöttek el hozzánk. Szőke haja, amit szépen oldalra fésülve viselt, szinte már fehérlett. A bőre hibátlan volt. Fehér és makulátlan. Érezni lehetett erős kisugárzását, de nem árasztott sem melegséget, sem kedvességet. Akár a végtelen tél, földöntúli szépséggel ragyogott, de ha közelebről megismerjük, kiderül, milyen könnyörtelen.

Most láttam először a két éjszakával korábbi drogos kábulat óta. Azóta nem láttam egyiküket sem, de valamilyen oknál fogva éppen Julian idézte fel bennem azt az éjszakát. A fények lilás játéka a háján pont olyan kísértetiesnek hatott, mint amikor a karjába vett, és kísértált velem a night clubból. Forróság futott végig a bőrömon, az

arcomat halvány pír öntötte el. A történetek után nem pont így kellett volna éreznem magam.

– Minden rendben? – kérdezte Moira, és azonnal visszatért melém. Lesújtó pillantást vetett mindkettejükre, miközben átkarolta a derekam.

Közeledő léptek hallatszottak mögülük, a csizmatalpak alatt ropogott az üveg. Valaki halkan füttyentett egyet. Nyilván a többi Lovas is megjelent, szerencsére még mielőtt hülyét csináltam volna magamból. Félvér succubus volnék, nem valami szende diáklány, aki beajul egy jóképű fickótól. Julian megmentett, mert ez a dolga. Ajánlatos lenne, ha nem keverném a szezont a fazonnal.

Bólintottam, hogy elhallgattassam a fülemben lüktető vér dobogását.

– Jól vagyok – motyogtam.

Moira nem vitatkozott, de alig érezhetően szorosabbra fonta a karját a derekamon.

Az ördög szerelmére!

Nem egy gyámoltalan gyerek vagyok! A tűzvészt csak álmomban okoztam. Az, hogy mindenki ennyire félt engem, azért elég boszszantó, ha azt nézzük, hogy szinte mindenki meghalt, aki bántott vagy akár csak bántani próbált. Ez a tudat egyszerre volt nyomasztó és megnyugtató.

Leráztam magamról Moira karját, majd megigazítottam a kötösöm ujját.

Tegnap még Ruby voltam. Befaltam egy vödör jégkrémet, és végül magamba döntöttem egy csomó teát. Bevacoltam magam egy bebújós plédbe, és összegömbölyödve bámultam a Netflixet a kanapén. Senki sem mondta volna meg, hogy nem sokkal korábban megöltem valakit.

Ma a legjobb barátnőm sikoltozására ébredtem, mert felgyújtottam a házunkat.

Bármennyire is nem tetszett, be kell látnom, hogy valahogy meg kell szüntetnem ezt a hasadtságot az elmémben, de a mellkasomon lévő pentagram ebben nem sokat segít.

És a Lovasok sem.

2. FEJEZET

BÁRCSAK LENNE IDŐM FELFOGNI, mit jelent gyakorlatilag egyetlen éjszaka leforgása alatt Lucifer lányává válni! Csakhogy a Négy Lovas már a szobámban állt, és valamiféle magyarázatot vártak tőlem.

Sajnos csak annyit tudtam kibökní, hogy:

– Hát, történt egy kis baleset.

Senki sem nevetett.

Hálátlan közönség!

– Miféle baleset? – tolakodott előre Rysten. Laran mérgesen fújta egyet, de ellépett az ajtónyílásból, hogy beengedje.

– Felgújtottam a nappalit. Ha Moira és Bandita fel nem ébreszt, észre sem veszem...

A hangom elcsuklott. Bandita felmászott az általam készített kötéllétrán a függőágyához, és belevetette magát. Soha nem sóhajtozott még ilyen látványos módon, mintha mutatni akarná, mennyire

felkavarja a téma. Kurtán rámosolyogtam, és örültem, hogy szuszszan egy kicsit a szokatlan reggeli történések után.

– Mit csináltál, amikor a tűz elkezdődött? – folytatta Rysten.

– Aludtam – feleltem, aztán visszakaptam rá a tekintetem, mert csak ekkor vettem észre, hogy nem visel álcát. Úgy döntöttem, nem szólok semmit, bár a fenevad vigyorgott, mint a vadalma. Jobban szerette annak látni a Lovasokat, amik. Nem tetszett neki, hogy Rysten folyton embernek akarja kiadni magát.

Nem tudtam, igazat adjak-e neki vagy sem, mert fontosabb dolgok kötötték le a gondolataimat. Például az, hogy nincs nappalim. Meg hogy az egész az én hibámból történt. Arról nem is beszélve, hogy azt hiszem, hallucináltam, mert Bandita a szemöldökét húzogatva nézett rám... Ő egy mosómedve... Van egyáltalán egy mosómedvének szemöldöke?

– Csak aludtál? – ejtette ki lassan a kérdést Rysten, egy picit hunyorogva. Ez volt az egyetlen jele annak, hogy aggódik.

– Igen.

Összenéztek Juliannel. A mögöttük álló Allistair tekintete közben a mellkasom tájára tapadt, de nem úgy, mintha stírölne. Lepillantottam magamra. És tényleg. Annyira szétnyílt rajtam a köntös, hogy jócskán kilátszott belőle a bőrömbe ivódott jel.

A fenébe!

Gyorsan összébb húztam magamon a köntöst, és összefontam a karom.

– Mikor jelent meg rajtad ez a jel? – kérdezte Allistair csendesen.

– Nem tudom pontosan. Talán valamikor a péntek esti készülődés és a tegnap reggeli ébredés között.

Nagyot nyeltem, és félrenéztem. Nem tudom, miért feszélyezett ez ennyire. Talán mert még mindig nem tudtam megszokni. Talán

mert olyan csábosan helyezkedett el, éppen a mellem közében. Akármilyen is lehetett az oka, nem volt kedvem beszélgetni sem róla, sem pedig arról, hogyan keletkezett. Azt meg végképp nem szerettem volna, hogy valaki meg akarja nézni.

– És alig harminchat órára rá felgyújtottad a házat álmodban.
– Allistair nem kérdésként tette fel a mondatot, ezért úgy döntöttem, nem válaszolok. – Mit álmodtál?

Elsápadtam, ahogy eszembe jutottak az utolsó képek, mielőtt Moira felébresztett volna. Pusztító tűz tombolt. A világ lángokban állt. A világ, amin uralkodtam. Pontosabban uralkodtunk... a fenevad és én.

Soha nem álmodtam még hasonlót sem, és egyelőre nem szívesen osztottam volna meg senkivel. Végre nem nyomatták a szöveget, hogy vissza kell térnem a Pokolba, és nem akartam, hogy megint rákezdjék. Lehet, hogy Lucifer lánya vagyok, de még nem állok rá készen.

Egyelőre nem.

– Ööö... – szólaltam meg elnyújtott hangon, mintha próbálnám felidézni az álmot. Vakargattam az állam, oldalra hajtottam a fejem.
– Nem emlékszem pontosan. Arra ébredtem, hogy Moira torkaszakadtából sikít, és akkor vettem észre, hogy tűz van.

Azzal beharapva az ajkam, vállat vontam. Még ha azt is gondolta, hogy hazudok, Allistair nem szólt semmit, de a tekintete elsötétült.

– Ki oltotta el a tüzet? – kérdezte lassan. A válasz eléggé egyszerű és magától értetődő lett volna, de az, ahogy feltette a kérdést, elbizonytalanított. Most tesztel engem?

– Én voltam – feleltem.

– Miért olyan bizonytalan a hangod? – kérdezett vissza rögtön. Olyan furcsa volt ez a vallatás. Megalázónak is mondhatnám, ha

nem olyan selymes, lágy hangon beszélt volna hozzám, hogy attól már kínosan feszengtem.

– Miért úgy kérdezed ezt, mintha valami rosszat tettem volna? – csattantam fel, a hónom alá dugva a kezem, ne lássa, hogy remeg.

Jó, hát valóban rosszat tettem. Felgyújtottam a nappalimat. De attól még nem kellene velem úgy beszélni, mintha bűnöző lennék.

– Nem akartalak felbosszantani, Ruby. Gyorsabban haladsz, mint gondoltuk, és most épp azt próbálom kipuhatolni, hogy mennyiben irányítod te a dolgokat, és mennyi múlik a... azon a másikon...

A másikon.

A fenevadon.

Azt hiszem, Julian tudta, mi bujkál a tekintetemben azon az éjszakán, és biztos elmondta a többieknek. Különben nagyjából akkoriban rajzolódott ki a teljes pentagram. Ahhoz pedig túlságosan is egybeestek az események, hogy ne legyen közük egymáshoz. Lehetséges, hogy a fenevad ugyanúgy Lucifertől való, mint a mellkasomon lévő jel. Ha arra gondoltam, amit nem sokkal azelőtt megtudtam, nagyon úgy nézett ki a helyzet.

Valaki csapdába ejtette a fenevadat, és nem akarta, hogy bárki megtalálja.

Még azt sem, hogy én.

– Honnan tudsz róla? – kérdeztem óvatosan. Julian ekkor döntött úgy, hogy mégis előlép. Ha nem lettem volna tisztában a helyzettel, azt hittem volna, hogy fél tőlem. De nem éreztem rajta a félelem szagát. Félhettem volna én is, de a belőle áradó hűvös nyugalom kellemesen hatott rám. Sőt, megnyugtatót.

– Miatta teremtettek minket. Miatta vagy képes uralni a lángokat. Most valószínűleg nyugtalan és türelmetlen, amiért így kikérdezzük téged. De meg kell tudnunk, mekkora hatalmad van felette,

és mennyiben irányít ő téged. Még új neked ez a helyzet. Nem is várjuk el, hogy minden tökéletesen menjen, de ha már az átalakulás veszélye forog fenn, rajtad kell tartanunk a szemünket. Érted?

Magas alakja fölém tornyosult – sötétén, de ezúttal nem olyan fenyegetően, mint máskor. A fenevad közben elégedetten vigyorgott bennem, hiszen miatta történtek a dolgok. Tetszett neki a hatalom, amivel a Lovasok felett bírt. Nagyon tetszett neki. Majdnem annyira, mint Julian bőrének illata és a...

Megvontam tőle a gondolataimat, és csak akkor jöttem rá, milyen kevés hiányzik hozzá, hogy előtörjön. Nem volt ellenséges, és nem akarta feltétlenül magához ragadni az irányítást, egyszerűen csak kedvelte a Lovasokat, és közelebb próbált volna férkőzni hozzájuk. Az nem érdekelte, hogy ez miképpen valósul meg: általa vagy általam.

Most viszont teljesen figyelmen kívül hagytam, és az elhangzott kérdésre koncentráltam.

– Nálam van az irányítás, de ma reggel egyedül nem tudtam eloltani a lángokat. Amikor Moira felébresztett, pánikba estem, mert azt hittem, megsérült miattam. A fenevad oltotta el a tüzet, azon nyomban, hogy rájöttünk, mi történik.

Elfordítottam a tekintetem a Lovasokról a fenevad miatt, hátha akkor nem erőlteti tovább, hogy közelebb menjek hozzájuk. Valóban nyugtalan és türelmetlen volt, ahogy azt Julian sejtette is. Csak nem amiatt, ami miatt ő gondolta.

– Allistairnek igaza van. A vártnál gyorsabban haladsz – mondta Julian, és hátrapillantott Rystenre. Rysten bólintott. – Amíg viszont nem állsz készen rá, hogy visszatérj a Pokolba, gondoskodnunk kell valami új lakhatási lehetőségről is a számodra.

Elnyílt a szám a döbbenettől.

Erre nem számítottam.

Elhűlve néztem rajtuk végig, meg sem tudtam szólalni. De nem is kellett, mert Moira kirobbant.

– Gondoskodni valami új lakhatási lehetőségről? Kinek képzelitek ti magatokat? – vicsorogta, és megindult, hogy elélem álljon. Az Ördög irgalmazzon neki!

– A védelmezőinek. Veled ellentétben mi azért vagyunk a világon, hogy segítsünk neki használni az erejét és uralni a helyzetet. Egyikünknek mindig a közelében kell lennie, ha esetleg gondja adódna. Különösen, amikor alszik, ha éppen akkor van a legnagyobb veszélynek kitéve – mennydörögte Laran. Magasabb Juliannél, és majdnem ugyanolyan félelmetes volt, ahogy most Moirára pillantott. A barátnőm viszont nem húzta össze magát, mint egy törekeny kis mimóza, holott a legtöbben visszavonulót fújtak volna, ha szemtől szembe találkoznak a Lovasokkal. Ő viszont belenézett Laran dühös tekintetébe – félelem nélkül, magabiztosan. Egy olyan barátnő bizonyosságával, aki pontosan tudja, milyen stabil helye van az én életemben.

– És meggyőződésed, hogy ez segít neki? – kötekedett tovább, és vadállatias vicsor ült ki az arcára. Rysten halkán felkuncogott, Julian figyelmeztető pillantást vetett Laranre.

– Nem sokat javítasz a helyzeten, Háború – jegyezte meg hűvösen.

– A banshee nem tudja, hol a helye – mordult fel Laran.

– Méghogy én nem tudom a helyemet? Hát akkor mit szóljunk hozzád...

– Az én helyem mellette van – vágott vissza Moirának Háború.

– Tudod, hány férfitől hallottam már ezt az évek során? Démon-tól, embertől egyaránt! – vicsorogta Moira.

Na, szép. Ideje lesz csinálni valamit, még mielőtt Laran megint megpróbálja elhallgattatni. Vagy Moira berepeszti Laran dobhártyáját.

– Ide figyeljete! Mindketten nevetségesen viselkedtek. Hallgatok már el, hadd menjek végre zuhanyozni! Szóval, pofa be!

Moira megvetően lebiggyesztette a szája szélét, és félreállt. Laran nem mondott semmit, de az állkapcsa rángatózása sokat elárult. Elhallgatott, de csak mert megkértem, de ha Moira újra beleszáll, lesz egy kis csetepaté a szobámban.

– Eddig azt hittem, bőven van még időd az átváltozásig. Most már nem vagyok ebben olyan biztos. Jobban érezném magam, ha addig hozzánk költöznél – a bansheével együtt, ha ragaszkodsz hozzá – tette hozzá gyorsan Julian, Moira savanyú ábrázatát látva.

Hozzájuk költözni? Felfogta egyáltalán, micsoda örültségnek hangzik?

– Most ugye viccelsz? – feleltem, igyekezve elhessegetni magamtól az ötletet. Ki is nevettem volna, mint akkor, amikor közölték velem, hogy az ördög lánya vagyok, de egyszer már bebizonyosodott, hogy itt én vagyok az, aki téved. Azok után pedig szerintem bármi lehetséges. Akár az is, hogy Juliannek meg a többieknek az az örült ötlete támad, hogy költözzek hozzájuk.

– Teljesen komolyan beszélek – válaszolta kimerően Julian.

A tekintetében tükröződő feszültségből úgy láttam, nem tetszik neki a reakcióm, de nem kezdett el győzködni. Egyelőre legalábbis nem. Rysten felváltva hol Julianre, hol rám nézett. Érzékelhette, hogy a fivérének fogytán a türelme, miután gyakorlatilag visszautasítottam az ajánlatukat. Éreztem. Ördög bizony!

– Nézd, kedves, nincs is nappalid. A padló teljesen kiégett, a szigetelése is tönkrement, és november van. Oregonban. Ebben a

helyzetben semmi olyasmire nem akarunk rávenni, ami ellenedre van, de kérlek, lásd be, hogy itt egyszerűen nincs mit tenni – magyarázta szelíden Rysten. Jádezöld szemébe nézve megenyhültem. Ő volt az. Még akkor is, ha pulzáló ereje betöltötte a szobát, és ezáltal nem rejtőzött álca mögé. Ugyanaz a Rysten volt, aki eljött a Földre azért, hogy emberibbé váljon – a kedvemért. Aki igyekezett megadni nekem a választás lehetőségét, még akkor is, amikor a többi Lovast a farka vezette, és csak úgy áradt belőlük az arrogancia.

– De tudod, milyen örütségnek hangzik ez, igaz? – kérdeztem tőle csendesen. Az ajka már-már emberi vigyorra görbült, és eszembe juttatta azt a csibészes mosolyát, amit a sajátjának hittem. Az igazi mosolya állatiasabb volt; kevésbé szolid. De attól még ő volt az.

– Tudom. De meg kell értened: démonok vagyunk, Ruby. Másképp gondolkodunk, mint az emberek. Ha nem az lennél, aki, egyszerűen fognánk, és elvinnénk. Valószínűleg már féluton lennénk a Pokolba. Emberek között nőttél fel, ezért megpróbálunk veled szót érteni. A te érdekedben.

Rysten volt az egyetlen, aki úgy tudott bánni a szavakkal, hogy levette a lányokat a lábukról. Én pedig annak a képességemnek köszönhetően, hogy éreztem a körülöttem lévők érzelmeit, arra jutottam, hogy minden szava igaz.

Az ajkamba haraptam, és hagytam, hogy a fájdalommal együtt a forróság is szétterjedjen a testemben. A fenevad felkapta a fejét, és elgondolkodva szemügyre vette Rystenre. A szavak nem sokat jelentettek a számára. Az érzelmek sem hatották meg. Rajtam és mindazon kívül, ami az enyém, nem igazán törődött mással. Ám abban a pillanatban, hogy most felfigyelt Rystenre, és nézni kezdte, valami vágyhoz hasonló fogta el. Birtoklási vágy.

„Az enyém” – hajtogatta. Megrökönyödve löktem félre. *Felejtsd el!* Rám mordult, de most nem akart komolyabban hatalomra törni – szerencsére.

– Hálás vagyok neked, amiért rám bízod a választást, de ezt még át kell gondolnom – mondtam. A fenevad egyenesen berágott ezen a kitérő válaszon. Húzhat a fenébe! Akármilyen kedves is ez a Rysten, az, hogy hozzájuk költözzek-e, még ha csak ideiglenesen is, nem olyan fajsúlyú kérdés, amit csak úgy kávé előtt dönt el az ember.

Kitessékeltem mind a négyüket a házból, nehogy megpróbáljanak rávenni, hogy meggondoljam magam, vagy előcsalják a fenevadat, aki már türelmetlenül járkált fel-alá, és ha előjön, tutira nem mennek el innen nélkülem.

A tudat, hogy ha nem is tartok rögtön velük, ő úgyis megtalálja a számítását előbb-utóbb, már önmagában is felderítette a birtokló természetű bestiát.

Reméltem, hogy egy kávé után szembe tudok majd szállni vele, de vannak dolgok, amiken még a koffein sem tud változtatni. A Lovasok hozzám való ragaszkodása is ide tartozott.

3. FEJEZET

A FEKETE HAMUSZEMCSÉK a legfinomabb csillagporként kavarogva tűntek el a fürdőszoba lefolyójában. A hamun kívül semmi sem maradt a nappalimból és a benne lévő tárgyakból. Nem tudtam volna megmondani, hogy melyik halom miből keletkezett. Melyik lehetett az én szeretett kanapém – az első bútordarab, amit vásároltam –, vagy az az elnyűtt takaró, amit még Moira szőtt nekem, amikor tizenöt évesek voltunk. Soha nem fogom megtudni. Mert teljesen megsemmisültek.

Csak egy szobáról van szó meg a cuccaimról, de igazából majdhogynem ennyi volt, amit valaha is a magaménak tudhattam. Magát a házat még mindig törlesztettük, és bár a Rubynkék Szalonnal jól kerestünk, annyira azért mégsem, hogy egy ilyen kaliberű javítási munkát az egyéb kiadásaink mellett finanszírozni tudjunk. Ráadásul nem lenne túl szerencsés benyújtani a biztosítónak a kárigényünket azzal a szöveggel, hogy varázslatos kék lángokkal kigyuladt a ház, miközben aludtam. A fenének se hiányzik a kárfelmérő

szakértők szimatolása! Ezt nekünk, magunknak kell rendbe hoznunk.

Aggódtam, persze, nagyon, miközben befejeztem a zuhanyozást, de nem volt értelme. Min segít az, ha aggódunk? Az égvilágon semmin. Leráztam magamról a nyomasztó gondolatokat, amik megpróbáltak rám telepedni, mialatt kicsavartam a hajam és megtörölköztem. Amikor kinyitottam a fürdőszobaajtót, a törülköző igencsak kevésnek bizonyult ahhoz, hogy megóvjon a dermesztő hidegtől. Hidegebb volt a házban, mint amire emlékeztem, de annyira azért nem, hogy különösebben foglalkozzak vele. Gyorsan felöltöztem, felkaptam egy jégeralsót a farmerem alá, meg két vastag, hosszú ujjú felsőt a pulóverem alá.

Bandita kíváncsian figyelt odafentről, a függőágyáról. Meg merem volna esküdni, hogy felvonta a szemöldökét az öltözékem látán.

– Mi az? Arra számítottál, hogy megvárom, míg szétfagy a seggem? Tudod, nincs ám mindenkinek olyan jó meleg bundája! – mondtam neki, csípőre vágva a kezem. Csivogott egyet, aztán leugrott az ágyra. Néhány nesztelen lépéssel átvágtam a szobán, de a csupasz talpammal alig éreztem a szőnyeg szálait, úgy ledermedt a lábam a hidegtől. Felemeltem Banditát, és magamhoz öleltem. Most éppen nem hiányzott neki annyira, hogy megdajkálgassam, mint egy kisbabát, ezért úgy döntött, hogy feljebb mászik rajtam. A vállamról a nyakam köré kunkorodott, mint egy szőrmesál.

– Na-na! Azt már nem! – hallatszott Moira hangja az ajtóból. Az ajtófélfának támaszkodva éppen karba tette a kezét, amikor odafordultam. – A kukaturkász panda nem jöhet.

Ingerült pillantást lövelltem felé, és Bandita szőrébe fúrtam az ujjaimat.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Miért ne jöhetne? Mindig magammal szoktam vinni munkába
– hoztam fel mentségként.

– De ma nem megyünk be a szalonba. Csesszék meg! A Voodoo Doughnutba megyünk. Akármennyire is imád téged, amikor legutóbb utánanéztem, azt találtam, hogy kártékony rágcslókat nem lehet bevinni.

Egy láthatatlan valamit babrált a kabátján. A fekete, pufi anyag meglehetősen sima volt, nem gondoltam, hogy még a nappalink hamupernyéi is megtapadnak rajta.

– Hogy érted azt, hogy nem megyünk be a...

– Vettem a bátorságot, és átütemeztem a vasárnapi vendégeidet
– felelte. Az arca kifejezéstelen volt. Mintha mi sem történt volna. Engem azonban nem tévesztett meg. A felszín alatt dolgozott benne a büntudat és az aggodalom. Kikezdték a védelmező ösztönét, így lenyeltem a válaszom, és ahelyett, hogy engem meg sem kérdezett, egyszerűen csak annyit mondtam:

– Oké.

Egyet pislogott, majd villámgyorsan felszámolta az arcán megjelenő meglepődés jeleit, én pedig már hoztam is a bakancsomat meg egy vastag gyapjúzoknit. Bandita nem örült neki, hogy nem jöhet, de aztán a reggelire felszolgált megmelegített tilápia kiengesztelte.

A Voodoo Doughnuthoz vezető autótú eleve rövid volt, Moira technikás vezetési stílusa pedig még rövidebbé tette. Nem akárki képes két keréken száguldani egy Camryvel, úgy, hogy a szeme se rebben közben. Voltak napok, amiken felvetődött bennem, hogy talán nem is ismeri a stoptáblát meg a közlekedési lámpát. Vagy ha igen, akkor pusztán javaslatnak tekinti őket, nem konkrétan szabálynak. Ismerve őt, ez abszolút lehetséges.